

[Bjørn Elmquist]

Ved UNCTAD 7, dvs. FN's 7. konference om handel og udvikling, blev der gjort fremskridt. Man siger, den fik et gunstigt udfald, og den bidrog også nok til en vis bedring af forholdet mellem industrilandene og udviklingslandene. Jeg har hæftet mig ved vurderingen fra vores FN-mission, at den 22. generalforsamling forløb uden større dramatik på det økonomiske område. Men desværre står tilbage, at gældsproblemet er enormt og vanskeligt.

Jeg har også lagt mærke til forslag fra ikke-vestlig side om, at disse problemer trækkes ud af kompetencen for Valutafonden og Verdensbanken. Det synes jeg ikke ville være en god udvikling. Det ville tværtimod bidrage til at mindske tilliden mellem Nord og Syd. Jeg håber på den anden side, at det, der er sket i en anden FN-sammenhæng, nemlig valget af den nye spanske generalsekretær for UNESCO, kan bidrage til at løse op og fremme tilliden mellem Nord og Syd.

Vi har her i Folketinget debatteret Brundtlandrapporten og dens betydning for vores udviklingsbistandspolitik, og vi konstaterede jo med et stort, stort flertal, at disse anbefalinger om en selv bærende udvikling skal være afgørende for den danske bistand. Det vil være godt, om det kunne påvirke globalt, og vi har en chance i nordisk sammenhæng og i EF-sammenhæng for at få vore partnere, vore samarbejdspartnere, til at gøre noget tilsvarende. Her vil virkelig være en effekt at hente.

Når det er sagt, vil jeg da lægge til, at vi i EF-samarbejdet ser EF's forhold til Den Tredje Verden som noget, der peger fremad. Vi har de såkaldte Stabex-ordninger. Det var noget, der godt kunne bruges, og som mange udviklingslande beder om bliver indarbejdet i Nord-Sydialogen.

Et par bemærkninger om EF-samarbejdet generelt:

For så vidt angår de eksterne relationer, EF's udenrigspolitik, om man vil, har EPS udviklet sig i en interessant retning. Vi så det under FN-generalforsamlingen, da Danmark havde formandskabet, hvor der blev gjort fremskridt i retning af en koordinering og en samlet optræden. Det betød, at de andre store medspillere i verdenspolitikken tillagde EF's holdning vægt.

Internt i EF er vi i færd med tilpasningen af de nye medlemmer. Den Europæiske Fælles Akt og det indre marked er ved at blive realise-

ret. Her melder der sig et stort spørgsmål, der snarere hører hjemme i en markedspolitisk sammenhæng, nemlig om Europa-Parlamentet er i stand til at følge med rent arbejdsmæssigt og klare denne store opgave. Egentlig er det fantastisk, at det fælles marked, man for mere end 30 år siden ville gennemføre, i dag kræver en kraftanstrengelse fra alle landenes side for at blive gennemført. Det skal ikke opfattes som negativ kritik, men som en understregning af, hvor stor en opgave vi står over for på dette område, og hvor store mål vi har sat os.

En anden stor opgave for det europæiske samarbejde og i det europæiske samarbejde mener jeg er vores forhold til både Øst og Vest.

Jeg ønsker at gøre to forudsætninger klart: Med dette lægger jeg for det første ikke op til at drøfte, hvad man kunne kalde et neutralt Europa, dvs. en slags distancering til USA. Jeg ønsker blot nøgternt at konstatere bl.a. efter Reykjavikmødet, at de europæiske lande bør indstille sig på at kunne oplade deres røst, at kunne definere deres interesser og kunne klare deres behov, se efter deres interesser.

For mig kan dette stadig ske i den atlantiske sammenhæng, men i det samarbejde er der to samarbejdspartnere: Europæerne og amerikanerne. Vor søjle, den europæiske, bør styrkes af os selv, og vi må selvfølgelig også klart slå fast, at amerikanerne vil og bør bestemme selv om deres egen søjle.

Dette fører ind i den debat, flere af os har efterlyst ved flere lejligheder: en fordomsfri debat, vi næppe får tid til her i dag, om NATO, om EPS, om WEU, om, hvor Danmark skal prøve at placere sig, og hvad der tjener vore interesser bedst.

Den anden forudsætning, jeg ønsker at gøre klar, er det med Øst. Det er helt sikkert, at Danmarks forhold til Østeuropa, dvs. Sovjet og de andre Warszawapagtlande, bør drøftes og afgøres og defineres af os selv, af danskerne.

Men det kan i hvert fald næppe ske ude af sammenhæng med, hvad vore partnere både i Norden og i Europa finder frem til. Vi er alle sammen en del af Europa, mener jeg, Norden, Vesteuropa og Østeuropa, ikke det, vi kender i dag, men på meget lang sigt må vi prøve på at få den europæiske integration til at omfatte så store dele, som jeg her har talt om.

Vi har mange grænser i dag. Vi har forskellige politiske systemer. Vi har forskellige økono-